

РЕШЕНИЕ

№ 7494

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10341** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма] срещу Решение № 20175757 от 24.08.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав по НАХД №4181/2021г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-80 от 04.02.2021 година, заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което му е наложена имуществена санкция в размер на 3000 /три хиляди/ лева на осн. чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, в условията на повторност.

Касаторът излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди, че неправилно на дружеството е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, доколкото в съставения акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление /НП/ липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Счита, че административното нарушение се явява маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН, тъй като безспорно е установено, че определеното застрахователно обезщетение е платено към момента на съставяне на АУАН. Моли се за отмяна на решението и на НП и в условията на евентуалност за преквалифициране на

нарушението като такова по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ.

Ответникът, Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Подробни доводи излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно.

В КФН постъпила жалба от С. П., в която се излагало оплакване за несвоевременно произнасяне от ЗД [фирма] по претенция, удостоверена с №[ЕГН], заведена на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите.

По жалбата била извършена проверка, като от ЗД [фирма] било изискано писмено становище и заверени преписи от всички документи по претенцията.

В хода на извършената проверка се установило, че застрахователната претенция е заведена в ЗД [фирма] на 28.07.2020 година във връзка с настъпило ПТП, като участникът е имал валидна сключена застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите. До 04.08.2020г. са представени всички необходими документи и е извършен втори оглед на автомобила. След тази дата не са изисквани други документи и не са извършвани други действия.

В срок от 15 дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, дружеството е следвало да отговори, като постанови мотивиран отказ или определи и изплати обезщетение на участника С. П.. В конкретния случай началото на срока е датата за която е установено, че са представени всички доказателства съгласно чл. 106 от КЗ, а именно 04.08.2020г. и застрахователят е следвало да се произнесе най-късно до 25.08.2020 г. включително. Обезщетението е заплатено на 08.12.2020г.

По отношение материалната законосъобразност на НП първоинстанционният съд е обосновал извод, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин извършването от обективна страна на нарушението по чл.108, ал.1 КЗ.

Касационната инстанция споделя изцяло извода на СРС, че от доказателствата по делото се установява, че „Застрахователно дружество [фирма] е нарушило императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, установяваща задължение в срок 15 дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 застрахователят да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. Касае се за формално нарушение на императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, доколкото, 15-дневният срок за приключване на претенцията е вменен в задължение на застрахователя. Приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Изискването застрахователят да се произнесе по дадена претенция в определен срок от нейното завеждане пред застрахователя, е изискване, установено от закона, като неспазването му от застрахователя нарушава установения ред на държавно управление и представлява административно нарушение, което следва да бъде санкционирано.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката “Гражданска отговорност” е посочена в приложение №1, раздел II, буква “А”, т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по

чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Следователно съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644 от КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице или едноличен търговец. При повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Наложената от АНО „имуществена санкция“ е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, близък до минималния, предвиден за деяние извършено при условията на повторност, предвид представените доказателства за наличието на влязло в сила НП. Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има отношение само към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството. Неоснователни са възраженията на касатора за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл.108, ал.1 КЗ. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица, поради което извършеното нарушение не би могло да се квалифицира като маловажен случай. Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила. С оглед изхода на спора и своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на ответника, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК, в полза на Комисията за финансов надзор следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 /осемдесет/ лева, определено на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН Административен съд София-град,XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20175757 от 24.08.2021г., постановено по НАХД №4181/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: